

πρωτεύουσων πρωτεύουσας,
 ποῦ γὰρ μαχητὶ δίκωπο διπλῆν προτείει γλώσσαν,
 ἀπλῆν καὶ καθαρῶουσας.

Αὐτὴν, ποῦ δὲν λιθοβολεῖ τοὺς νέους Ὑπερβόλους,
 αὐτὴν ὅπου προσδέγγεται μετὰ πικρῶν ὄλων,
 ποῦ φιλικηθρῶπως μὲ χοροῦς ἀπέγους περιβάλλει,
 κ' εἶναι τὸ καταφύγιον καὶ κἀπὲ ξένου κάλλιπ,
 αὐτὴν, ποῦ χρεῖε στρατηγούς τοὺς ἐν Ἀθήναις δρᾶσαντας,
 καὶ μὲ στοργῆν γηροδοσκεῖ τοὺς ἐν χοροῖς γηράσαντας.

Αὐτὴν, ποῦ λάμπει μ' οὐρανοῦς γλαυκοῦς κ' ὀλοκυάνους,
 αὐτὴν, ποῦ καὶ τὴν βρῶμα τῆς εὐχαριστεῖται πρῶγων,
 αὐτὴν, ποῦ πάλιν δαπανᾷ κ' ἐφέτος εἰς ἐράνους
 γὰρ σέκν τὸν Καρνάβαλον καὶ τὸν Παλαιολόγον,
 κ' ἴσα τιμᾷ τὸ κλέος
 αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως,
 καὶ σοῦ τοῦ πρικπιζόντος
 καὶ κομρετὶ σκορπιζόντος.

Ἴσα μὲ σὲ κ' ἐκείνους
 ὁ πάλαι Κωνσταντίνος,
 κ' ὅταν ἐδῶ στηθῆ κ' αὐτὸς κ' ἡ Τουρκομάχος σπάθη
 λαμποκοπήσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιοστεφάνων,
 ἄς εὐγηθῶμεν, ἀδελφοί, κ' ἐκείνους νὰ μὴν πάθῃ
 ὅ, τι παθῶνουν μάρμαρζα προγονικῶν λευφάνων.

Καὶ πάλιν καλῶς ὤρισε 'στὸν γυλάνον αἰθέρα
 μὲ τῶν πετέρων τὴν Βουλὴν, Καρνάβαλε πατέρα.
 Σπέρνε ζωὴ 'στὸ δίχτυ σου, κ' εὐχῆσου τῆς μητέρας μας
 νᾶλθῃ κ' ὁ γέρο διχόλος νὰ πάρῃ τοὺς πατέρας μας.

Τὰ λυσσάκ' των ἔρχαν γὰρ τοὺς κειμένους νόμους,
 πατοῦν οἱ νέοι σύμμαχοι 'στὸ Ὁδοῦρῆ τοὺς ὤρους,
 καταὶ κ' ὁ κύρ Ἀλέκος μας 'στὸν ὄμο τοῦ Κορφαῖτη,
 καὶ παίζουσε τὰ ρόπαλα κ' ὄλοι τοὺς λέν σπολλάτη.

Μ' αὐτοὺς κωμάρις κάνουνε καὶ τᾶλλα Βουλευτόπουλα,
 γὰρ νὰ περνᾷ, Καρνάβαλε, μὲ τὰ Καρναβαλόπουλα,
 καθῶς περνᾷ κ' ἡ μέλισσα μ' ἕλα τὰ μελισσόπουλα.

Τοὺς ἐπίμασε σεληνησκόμος
 κ' αὐτοὶ φωνάζουσε θεσμός,
 κ' ἔμεις φωνάζουσε σκασκόμος.

'Ανατριχιάζου τὰ βουνά, κ' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
 μεγάλον ἐπιτίμιον μᾶς ἔστειλε κ' ἡ Κρήτη,
 καὶ νέος γλωσσόπλομος ἐξέσπασε καὶ τότε
 κ' εἶπαν κωμῶσοι 'στὴ Βουλῆ, τῶν τύπων θισῶται.

Ἐμεῖς μὲ τύπους κρίνουσε καὶ πάλαι καὶ προσφάτως,
 καὶ κατὰ τούτους κρίνεται κ' ἡ Κρήτη ξένον κράτος,
 κ' οὐτ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μακίνη μᾶς 'στὴ μῦθα μας
 καὶ λόγο νὰ ζητῇ γι' αὐτὰ, ποῦ λέγονται 'στὸ σπῆτι μας.

Ἐδῶ τρανοσκαπίζεται τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
 ἄς μάθῃ δὲ κ' ὁ Κούντορος κ' ὁ Μούντορος ἀκόμη,

καὶ κἀθε ξένος κύριος, ὅπου τὸν παραλείπω,
 πῶς ἐδῶ πέρα γίνονται τὰ πάντα γὰρ τὸν τύπο.
 Μὰ κ' ἄλλο σπουδαϊότερον ἄς ἐνοήσῃ ἡ Κρήτη
 πῶς πάλι πλῶρη βάλουμε γὰρ τοῦ Δρομοκλιτῆ.

Βρὲ Καρνάβαλε, σὲ θέλω... πάλι τάκτι σου νὰ βγάλῃς...
 ξανατρέψῃσε μὲ κράτος ἱλαρότητας μεγάλης.
 Κάθισε νὰ φᾶς, νὰ πῆς, καὶ κ' ὄλους τοὺς κυρούς
 φῶς νὰ βλέπῃς ἱλαρὸν ἱλαρὸν ἱλαροῦς.

Ὡς κ' οἱ Πρίγκηπτες ἀκόμη βγάλανε κατὰ σειράν
 τὴν ὄρακιν ἱλαρὰν.

Κᾶν ἀπ' ἐξῶ τὴν ἐπῆραν, κᾶν ἡ Μεγαλειοτάτη,
 ποῦ μὲ τόση προθυμία
 τρέχει 'στὰ Νοσοκομεία,
 τοὺς τὴν 'πῆγε 'στὸ Παλάτι.

Καρνάβαλέ μου, τί νὰ σηκίνου
 τόσαις φωνάρις ἐδῶ κ' ἐκεῖ;
 ποιοὶ νᾶναι τούτοι, ποῦ κατεβαίνου
 ἄσπρα ντυμένοι, λευκοὶ λευκοὶ;

Μὴν εἶναι τάχα φάσματα κ' ἀσπρίζουσαν ἄν τὰ γύναια;
 μὴ μασκαράδες βῆγῃσαν ντυμένοι μὲ σεντόνια;
 Δὲν εἶναι μῆτε φάσματα, μῆτε καὶ μασκαράδες,
 ἀλλ' εἶναι μικροπωλητῆ, τούτῃστι κουλουράδες,
 κ' ἄλλοι ποῦ κάστανε πουλοῦν, στραγάλια καὶ σαλεπὶ,
 καὶ χαιρέται μὲ τὰ λευκὰ κανένας νὰ τοὺς βλέπῃ.

Καὶ ξερεῖ, βρὲ Καρνάβαλε, ποῦ χάσκεισαν ἄν τὸν μπουφο,
 γιὰτὶ γυρνοῦν μὲ τὰ λευκὰ καὶ μὲ τὸν ἄσπρο σκούφο;
 γὰρ νὰ μὴ λέμε κλιόντες ἄν τὸν Ἱερεμία
 πῶς μᾶς 'σ' αὐτὴ τῆ ράτσα,
 ποῦχει τὸν ἄλλο ράτσα,
 ὡς τώρα μεταρρῶμῃσις δὲν ἔγινε κωμῆια.

Ζήτω τῆς ἄσπρης λέρας μας... γελά σου, Καρνάβαλέ μου,
 Κεῖσαρ τραλέ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ χειροπολέμου.
 Τρεῖς ἄες, Τσεῖζαρ... τῶν Ρωμῶν τὴν πάστα τὴν ἐγνωρίσει,
 διὸ σὲ μεγάλυνουσαν... κ' ἐφέτος καλῶς ὤρισε.

Καὶ κωμῶσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Απάντησις τοῦ Γαβριήλ, τοῦ πρώην Νικοπόλεως,
 'στὸν Πατριάρχην τὸν σεπτὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
 Περιφραδὴς ἐμπερθεῖα καὶ βαθυθρῶμων γλώσσα,
 τὸν κληρικὸν τὸν ἄξιον κατ' ἐξοχὴν τιμῶσα.

Δύο Τριῆρεις, ἦτοι τοῦ Γεωργίου Φιλαρέτου
 ἱστορικὴ μελέτη μετ' ὕφους ἐξαιρέτου.

Εἰς τὸν δευτέρον τῆς χρόνον 'μῆκε κ' ἡ «Πανακοθήκη»,
 περιοδικὸν ὠραῖον κ' ἕνα πρᾶγμα τεραστῆρι.

